

Till
ingen särskild
eller
alla platser

Jenny Norberg
Kandidatprogrammet i Konst
Konstfack, hösten 2018
Handledare: Mathew Gregory

Det här är en fritt utforskande uppsats där jag undersöker min konstnärliga praktik genom samlandet av olika material som utgångspunkt. Uppsatsen bär på min längtan efter möten och ger mig tillåtelse att fundera över saker utan att bestämma något. Ibland tar den formen av essäer, andra gånger som brev, men även som tankegångar genom andra personer som jag är intresserad av. Jag vill använda mig av text som ett material att lägga bredvid min praktik för att förkroppsliga de idéer, känslor och tankar som vanligtvis mynnar ut i skulpturala verk. Uppsatsen innehåller element som är återkommande i min konstnärliga praktik, t.ex. samlande av material, ett intresse för vad språk¹ är och gör, en poetisk inställning till världen och ett behov av att se naturen inom och omkring oss.

¹ Jag förhåller mig fritt till begreppet språk där mitt intresse dels handlar om språk som kommunikation och dels som poesi. Kommunikation för mig rymmer både det ordlösa, kroppsliga (där även formspråk kommer in) och det talade eller skrivna - det på ett eller annat sätt artikulerade. Språk handlar om att uttrycka sig och att få respons, om att sända ut signaler och att ta emot. Jag är intresserad av det poetiska, associativa språket och dess ljud, rytm och innebörd. Jag tänker mig att mitt samlande handlar lika mycket om ett intresse för det första mötet som ett intresse för vad sammansättandet av olika delar genom min kropp kan skapa. Språk är också tänkande, där jag är särskilt intresserad av tänkandet om tänkandet.

Jag var 8, 9, 10, 11, 12, 13 år och brukade gå in i skogen bakom huset. Jag tyckte om att förlora mig, bli innesluten i skogen och fantisera om att inte hitta hem. Jag gjorde barkbåtar som jag följde i bäcken. Jag höll koll på grodynglen. Min mamma tog in gräshoppor och förvarade dem i badkaret när hon växte upp. Jag var 17 och sprang i elljusspåret och fantiserade om att jag skulle stöta på en björn. Jag var 12 och ett rådjur fastnade i vårt fotbollsnät. Pappa och jag fick gå ut och skära upp det tidigt en morgon, det var sommar. Jag klappade rådjuret innan det kom loss. Det sprang snubblande iväg, det räddaste djur jag någonsin sett. Jag var 16 och det var kall, blåaktig vinter och jag gick längs vattnet och såg både horisonten och industrin. Jag växte upp med sågverken. Alnö var både Norrlands Hawaii och Cancerön. Från Alnöbron hoppade människor som inte längre ville leva. Jag var 13 och satt i bilen och såg på när min kompis pappa övertalade en kvinna att inte hoppa. Det var innan de satte upp högre stängsel.

Jag växte upp på en ö. Bortom horisonten låg Finland. Jag var 21 och blev kär i en betydligt större ö, Australien. Jag började surfa och fantisera om att plugga konst. Jag var ett med vattnet precis som jag varit ett med skogen. Jag var 25 och åkte tillbaka till den stora ön, igen, eller fortfarande, kär. Jag är 26 och åker Ybuss till ön där mina föräldrar har stuga, den lilla holmen med två meter lång bro. Dialekten har blivit hemma. Jag tänker på ön, undrar vad det gör med en att växa upp på en ö. Åt alla håll vatten.

Jag studerar konst eftersom det är den enda platsen där jag känner att hela jag ryms. I konsten kan jag fundera över existentiella, relationella och spatiala frågor. Jag kan vara både i kroppen och tanken. Jag jobbar med en materiell, performativ process som ofta landar i skulpturala verk. Ofta är uttrycket reducerat och precist, och i dialog med utställningsrummet. Jag arbetar multidisciplinärt med bland annat skulptur, fotografi, installation och keramik.

Att samla har blivit mitt sätt att utforska och uppleva världen. Jag samlar specifika former och tecken genom att t.ex. fotografera, ta avtryck eller plocka upp objekt. Jag gör översättningar och transkriptioner för att skapa mitt eget uttryck, en slags respons gentemot omvärlden. Jag vill röra mig i ständig dialog mellan tänkandet och upplevandet. Jag dras till jordens material eftersom de synliggör tiden: växande, veckande, vikande, årsringar, lager, sprickande. Jag behöver förstå att tiden går. Som om jag stannar vid vissa platser/detaljer för att förstå min egen upplevelse av tillvaron, inte genom ordet utan genom kroppen. För att förstå naturen/världen. Jag tror att vi måste inse potentialen i omsorg som handling. Omsorg för relationer människor emellan och mellan människa och natur.

Det finns en ständig pendlan mellan kontroll och tillit i min konst. Jag har alltid gillat analogt fotografi och tänker att varför jag nu håller på med keramik är av samma anledning, slumpfaktorn i framkallningsprocessen. Det är en översättning som sker utanför mig. Allt som inte går att kontrollera, och som jag inte heller vill kontrollera, finns i bränningen och framkallningen. Jag tänker på Jonna Bornemarks bok *Det omätbaras renässans*. Hon skriver om förnuftets två delar, som båda är viktiga men att dagens samhälle framför allt premierar den ena. *Ratio* står för den kalkylerande delen, *Intellectus* är det reflekterande som står mot ett icke-vetande. "*Ratiot skapar motsatser genom sin vilja att skapa tydliga, kvantifierbara och väl avgränsade definitioner.*"² Men innan en sådan definition kan göras måste något bestämma vad som är relevant att definiera. *Intellectus* bestämmer vad som ska mätas, vilka kvaliteter som känns meningsfulla. Ljus, temperatur och skärpa är exempel på dessa s.k. vadheter. I min konst kan man kanske ta som exempel tyngd, rymd, plats, materialitet. *Ratios* roll handlar mer om att dela upp i motsatser, som lätt - tung, tom - full, figurativ - abstrakt, även om dessa motsatser sällan känns relevanta för mig. Bornemark använder sig av tre filosofer för att förstå samtiden, bland annat av Nicholas Cusanus (f. 1401) som räknas till en av de första renässansfilosoferna.

*"...Cusanus tänker inte på det minsta bara som materians minsta del utan menar att det minsta också finns i varje enskild situation och i varje individ, vilka alltid innehåller aspekter som inte låter sig upphävas i det generella. [...]Cusanus menar att det största och det minsta sammanfaller i icke-vetandet. [...]Vi fångar kunskap i begrepp och kategorier, och Cusanus menar att det alltid finns ett glapp mellan dessa och den överflödande verkligheten. [...]Hur mycket vi än putsar på våra distinktioner förblir förnuftet fast inom en begreppslighet som definierar och separerar, medan naturen är flytande. [...]Verkligheten är glidande och språket fungerar definierande och åtskiljande."*³

² Jonna Bornemark, *Det omätbaras renässans*, s. 45

³ Jonna Bornemark, *Det omätbaras renässans*, s. 35

Jag är mycket mer intresserad av att gräva på djupet än på bredden. Jag tänker att jag får syn på allt om jag bara står stilla och zoomar in. Därför intresserar jag mig för detaljen. Jag vill befinna mig i rörelsen mellan två extremer, jag vill vara precis i laddningen där båda sidor, eller snarare allt som finns, är möjligt. Jag är väldigt noggrann. Jag tänker att det främst handlar om mod. Mod utifrån två olika perspektiv: dels att våga vara så precis som möjligt, våga säga det som behöver sägas. Men också att jag känner en stark känsla av ansvar. Ansvar gentemot de platser och detaljer jag svarar mot, att vara uppriktig och öppen mot dem. Dessutom ansvar gentemot min omvärld, mot andra varelser än mig.

Jag är intresserad av icke-vetandet, och kanske allra mest intresserad av glappet mellan vår begreppsvärld och verkligheten. En vän sa en gång att jag tycks vilja vända världen ut och in. Jag vill inte höja upp någonting, bara visa på att det finns. Jag tror att mitt skapande kommer ur ett behov av att få vara ifred från de regler jag lärt mig om världen. Som om jag i intuitiva möten blir frikopplad från lärd kunskap och därför har möjlighet att bara fokusera på levd kunskap. Jag längtar efter detta ursprungliga - det allmängiltiga, de frågor vi alla brottas med vare sig vi sätter ord på et eller ej.

“Detta icke-vetande är definitivt och ursprungligt. Det är inte saknade pusselbitar utan handlar snarare om hur vi tillverkar pusselbitarna. Som erfارande står vi i detta icke-vetande. Vi sträcker oss ständigt mot det oändliga, vi lever inom dess horisonter och behöver dess möjligheter. Vi måste helt enkelt ha en relation till det oändliga för att vara levande: ja, kanske är en sådan relation själva förutsättningen för att vara levande. Icke-vetande som oändlighet är varje vetandes förutsättning och inte ett problem att lösa en gång för alla.”⁴

⁴ Jonna Bornemark, *Det omätbaras renässans*, s. 37

Jag har favoritplatser överallt. På insidan av den fjärde toalettdörren i badrummen vid mediablocket på Konstfack finns ett litet märke. Det är min favorittoalett och jag väljer alltid den om jag är där. I korridoren i mediablocket finns en hissline för rökdetektor. Jag tror jag ser den som en vän. Jag har upprepat den flera gånger i min konst, jag vet inte vad jag ska säga om varför. Det tar emot att tala om det i ord eftersom själva mötet är ordlöst. Men om jag försöker så tänker jag att hissline talar om rörelse uppåt och neråt, gravitation kanske, eller om att hålla något. Det är något annat med märket, något med formen. Kanske också känslan av att jag funnit det, någon har gjort det och sedan når det meddelandet fram till just mig.

Precis innanför dörren vid vänstra ingången till Konstfack finns en stor spricka i golvet. Jag noterar den alltid när jag går där. Den har jag tagit avtryck av på tre olika sätt: med knådsilikon, acryl och papper. Jag umgås sällan med mina platser längre än korta ögonblick. Jag går förbi, noterar, blir lite glad, går vidare. Det är väl som att jag hälsar på dem. Från tunnelbanestationen på Telefonplan brukar jag spana ut mot ett träd som lutar så fint. Jag har aldrig varit nära det. Vi bara tittar på varann och jag berörs mycket av dess lutning, som om den illustrerar hela livets förgänglighet i bara den lutningen. Det trädet fick bli omslagsbild till min utställningsaffisch.

En av de första detaljerna jag gjorde konst av var en reva i en dörr på Konstskolan Idun Lovén, där jag studerade skulptur innan jag började på Konstfack. Jag antar att jag undrade mycket över vad som frammanat detta märke. Den är ett spår av en händelse. Men den var också en vän att luta sig mot i all ovisshet som stormade i mig då, med den behövdes inga ord.

Nu har jag en ny plats som jag ännu inte bearbetat. Det är en del av en slags bergsvägg i ett bostadsområde i Midsommarkransen. Jag går förbi där varje dag när jag går hemifrån mig till skolan. Det är en vacker mörkgrå sten med vita inslag. Jag gillar hur de vita linjerna går längs ytan, jag undrar om jag kan replikera samma känsla med keramik? Jag tänker att de här linjerna berättar något om tid för mig. Kanske kan jag förstå vad tid är om jag förstår de här olika skikten. I kroppen alltså, jag är inte så intresserad av den geologiska förklaringen.

Eftersom jag nyss var i Australien på utbyte har jag också många platser där. Ett särskilt träd, en särskild spricka, en särskild gren. Jag åkte till Uluru, mitt i Australien i den röda öknen. Att möta och lära sig av Aboriginisk kultur var omvälvande för mig, jag började ifrågasätta min vilja till att plocka upp eller illustrera saker och flytta dem från en plats till en annan, eftersom man inom Aboriginisk kultur hyser stor respekt för platser och deras andlighet. Min förståelse är att man är mycket mån om att vissa saker både ska och enbart kan upplevas på plats. Om man försöker förflytta dem så kan deras ande bli rotlös. Jag tänker att allt detta måste förstås med ett annat förhållningssätt till natur än den västerländska. Att allt levande också är andligt och att inte bara människan har en "själ".

I arbetet med "The grass at Uluru" blev denna dubbelhet väldigt påtaglig, eftersom jag ville hitta ett sätt att materialisera min upplevelse av min vistelse i Uluru Kata Tjuta Nationalpark. Samtidigt hade jag lärt mig att det fanns heliga platser på berget som inte är tänkta att avbildas, jag misstänker också att egentligen inget av berget är tänkt att avbildas och flyttas från sin plats, särskilt inte av människor som inte hör till platsen. Trots detta ville jag gärna hitta min egen förståelse av platsen och kanske faktiskt hitta ett sätt att finnas i det här glappet mellan min värld så som jag är uppfostrad och den världen som finns parallellt, eller som jag känner det; bakom. Jag tror att det

finns en ursprunglig kunskap inneboende i naturen, något som vi kan följa om vi slutar försöka kontrollera allt. Jag kommer aldrig kunna komma ifrån den här kulturen jag växt upp i. Det är väl inte heller något jag önskar, men jag ser att det finns oändliga brister med den och längtar efter möten som är på riktigt, längtar efter att se klart. Jag ville alltså inte illustrera det heliga berget. Jag försökte fundera över vad som var min egen upplevelse av platsen, vad jag fastnade för.

Anteckning från Uluru, 10-07-2018:

Ocean

Silk grass like ocean

Annat koncept av hav

Jag gillade hur gräset kändes som ett hav. Både jag och berget var omringade av detta hav och för mig var det gult som solen och mjukt som sammet, jag kände hur det böjde sig precis som trädet vid Telefonplan. Därför tänkte jag att jag måste försöka illustrera känslan av gräset först och främst.

The grass at Uluru (2018)

Tre veckor innan min utställning kom jag till slut på vad jag ville att min utställning skulle heta. Det är svårt att sätta ord på ett sökande som inte (enbart) sker i språket. Jag ville döpa den till ett ord som jag lärde mig på en s.k. bush medicine workshop i Uluru där vi gjorde Irmangka irmangka, en salva till för att läka kroppen på olika sätt. *Ninti*, med den begränsade förståelse jag kan ha, betyder kunskap genom erfarenhet. *Ninti* blev för mig ett ting precis som de objekt jag plockar upp. Ett ting att se mig själv och världen genom. Jag tycker om formen av det i skrift, hur det låter, och jag relaterar det till mina egna erfarenheter. Att det är främmande mig/min kropp innebär också att jag kan projicera mot det, något jag gör med allt jag samlar. Eftersom jag visste att Aboriginsk kultur ofta har ett helt annat synsätt på att ta något ur sin kontext än vad vi i västerländsk kultur har, blev jag väldigt osäker på hur jag skulle förhålla mig till mitt önskemål. Jag ringde min lärare i Australien, jag skickade mail och ringde samtal efter samtal där jag kunde höra det enorma avståndet till Northern Territory i tonernas brus. Jag ville göra rätt, be om lov. Att gå på Konstfack, men särskilt att lyssna på mina klasskompisar, har lärt mig mer om postkolonialt ansvar och jag tror jag var orolig att jag skulle appropriera en kultur som redan tvingats utstå så mycket våld och förminskning. Medan jag väntade på svar började jag undra över om det mest ansvarsfulla verkligen var att be om lov: kanske borde jag bara leta inom mig själv för att förstå om jag kunde använda ordet eller ej, inte lägga över ansvaret på någon annan. Efter två veckors försök till kontakt fick jag till slut svar.

10-10-2018

Dear [REDACTED],

I am a Swedish artist studying a bachelor of Fine Art at Konstfack University of Art, Craft and Design in Stockholm, Sweden. I am currently doing my last year of the bachelor and about to present my solo exhibition in two and a half weeks' time. I would like to name it "Ninti - knowing from experience" or similar. I am now asking for permission from an Anangu Pitjantjatjara speaking person or Elder. Would it be possible for you to answer or show this email to the one it may concern?

I spent my last semester at RMIT in Melbourne, on an exchange from Konstfack. I studied courses in Ceramics and the course "Environment and Culture: Ecological and Aboriginal understandings of Country" where I got to experience important indigenous places around Melbourne, Lake Mungo and other places with my teachers. My teachers were Bruce Partland, Angela Foley and Uncle Mik Edwards, Mutthi Mutthi / Boonwurrung. This course and my experiences from Indigenous Australia meant a lot to me and I would like to show my learning process through using this term Ninti. I will of course refer to Pitjantjatjara and the Anangu people.

I visited Uluru-Kata Tjuta Nationalpark in July and had the opportunity of joining a bush medicine workshop at the Cultural Centre, we made Irmangka Irmangka with an Elder Woman called Ms Happy, and a woman called Alex/Alek? Unfortunately I never got their last names. At the end of this workshop Alex talked about the difference between the words Ninti and Kulini. I wrote it down as Ninti meaning 'knowing through experience' and Kulini as 'listening'.

I would like to use the word Ninti to show that this work of mine has only been made possible from me experiencing things by being at places. By being present in and with my body.

Please don't hesitate to ask me if you have any questions!

*Best regards
Jenny Norberg from Sweden*

12-10-2018

Dear Jenny, thank you for your informative email.

I have spoken to the vice chairwoman of the [REDACTED] here in Alice Springs, who represent the tri state area across the Northern Territory, South Australia and Western Australia. She thanked you for asking, and appreciates your kindness in asking in the first place, but she declines giving permission. The reasons for declining are that she says that in their Pitjantjatjara Yankunytjatjara culture, the people have strict levels of authority and qualification, and they are very law-abiding people within their own culture, having to ask permission for many things including the use of images, words, utterances of names of people and places, singing of songs, touching of tools and implements. She says there are lots of restrictions within her own culture. So she is worried about language loss and the use of their special local words being taken out of context in places far away.

She said, 'Some other people might say yes, but in their hearts they want to say no.' And I think she's being very honest here. She said to suggest to you to use a Swedish word that means 'knowing from experience' - and wishes you well with your exhibition.

The lady you saw at UKTNP would have been Happy Reid, though I'm not sure who the Alex person was.

All the very best and I do hope you are okay with this reply.

Kindest regards,

[REDACTED]

Att få svar var en lättnad. Jag blev både ledsen och väldigt rörd av svaret jag fick. Som vanligt hade jag tagit den omständiga vägen istället för den enkla och efter svaret kände jag mig ändå lättad av att jag följt min instinkt om att fråga. Min lärare Uncle Mik Edwards sa alltid "if you're uncertain, don't do it", och jag var ju osäker. När jag i efterhand berättade för några andra studenter om turerna kring *Ninti* blev det på ett sätt uppenbart varför jag inte hade kunnat använda det ordet. Jag kommer troligtvis aldrig kunna ha en kroppslig erfarenhet av begreppet *Ninti*, och därför vore det nästan en paradox om jag ändå använde det, en paradox jag i så fall måste vara medveten om och jobba aktivt med. Det jag snarare sysslat med på sistone är väl *Kulini*, lyssnat och försökt förstå. Kanske var det så jag kom fram till att använda *Min kropp som fråga* som titel istället. Jag ville synliggöra min kropps position i världen, att jag är en kropp som rör sig, som undrar och undersöker. Jag tyckte också om att placera in det språkliga i samma mening som det kroppsliga, kroppen är det konkreta medan frågan är det abstrakta konceptet, något som rör sig ovanför.

Jag ville lyfta in min relation till verken på ett nytt sätt än vad jag tidigare gjort. Tidigare har jag nog snarare försökt ta bort min egen roll ur ekvationen, som om objekten stod för sig själva. Nu valde jag att göra tvärtom, rikta ljus mot min egen relation till platserna och därmed kanske även synliggöra alla kroppars möjlighet till möten. Jag tänker på begreppet "lära känna", att det är det jag alltid är ute efter. Att när jag känner frustration i sociala sammanhang, t.ex. upplever att något inte är "på riktigt" är det för att ingen tycks sträva efter att lära känna det andra/den andre. Att det mest dyrbara vi har är vår egen nyfikenhet på omvärlden.

kulini (la class)

1. to **hear**

Ngayulu palunya wangka kulinu. — I **heard** her voice.

2. to **listen**

3. to **think**, to **consider**

Tjitji tjuṯangu nyinara kuliningi. — The children sat **thinking**.

4. to **decide**

5. to **know**, to **understand**

Paluru puṯu kulini. — He doesn't **understand**.

6. to **remember**

7. to **feel**

5

Anteckning från Kata Tjuṯa, 11-07-2018:

Jag kan inte prata om Kata Tjuṯa.

Platsen är inte för mig och dessutom är vi inte redo att lyssna.

Kanske kan jag prata om min plats, mina platser.

Vi har inte lärt oss respekt.

Not many things are sacred in the western society. Men jag kan lyssna.

⁵ <https://en.wiktionary.org/wiki/kulini>

Konstnären Alicja Kwade beskriver i en intervju: *“My work starts where I stop to understand it. So it's like, you know, I try to understand a case in whatever it is, if that is physics, or if that is philosophy, or... I don't agree or I don't understand it. And I would, kind of, explain it for myself. And my explanation for myself, is my work.”*⁶

När jag gör skulpturer vill jag att de ska skälva, vika undan för definitionerna och för språket. Att de inte bara ska vara ting utan också bära på en annan möjlighet. Jag upplever att de vill vara både och eller nästan något, inte antingen eller. Något-som-något annat. Jag tänker att de är ting i tillblivelse, på väg mot eller bort från något, antagligen båda samtidigt. Jag vill lösa upp något så att jag kan tala om det som rör sig emellan. Det kan t.ex. vara att jag ser en detalj, en form eller ett fenomen, som jag vill härma och bearbeta.

Under processen med det som kom att bli *Arch* (se bild t.h.) var jag inspirerad av en bit trottoar där asfalten spruckit och sedan lagats med ny asfalt (se bild t.v.). Jag ville stanna upp vid känslan av att marken trycks ihop och reser sig ända tills den går av, jag ville fånga den rörelsen. Men jag vill sällan upprepa den i samma material, utan se vad som händer när jag använder ett annat material. Jag kan tänka tankar som: kan jag vika leran, kan jag drapera den som om den var ett tyg, kan jag få leran att töja ut sig som gummi? Under arbetet med sådana konkreta tankar finns det också plats för mer svårformulerade, metafysiska funderingar om t.ex. rörelse och förgänglighet.

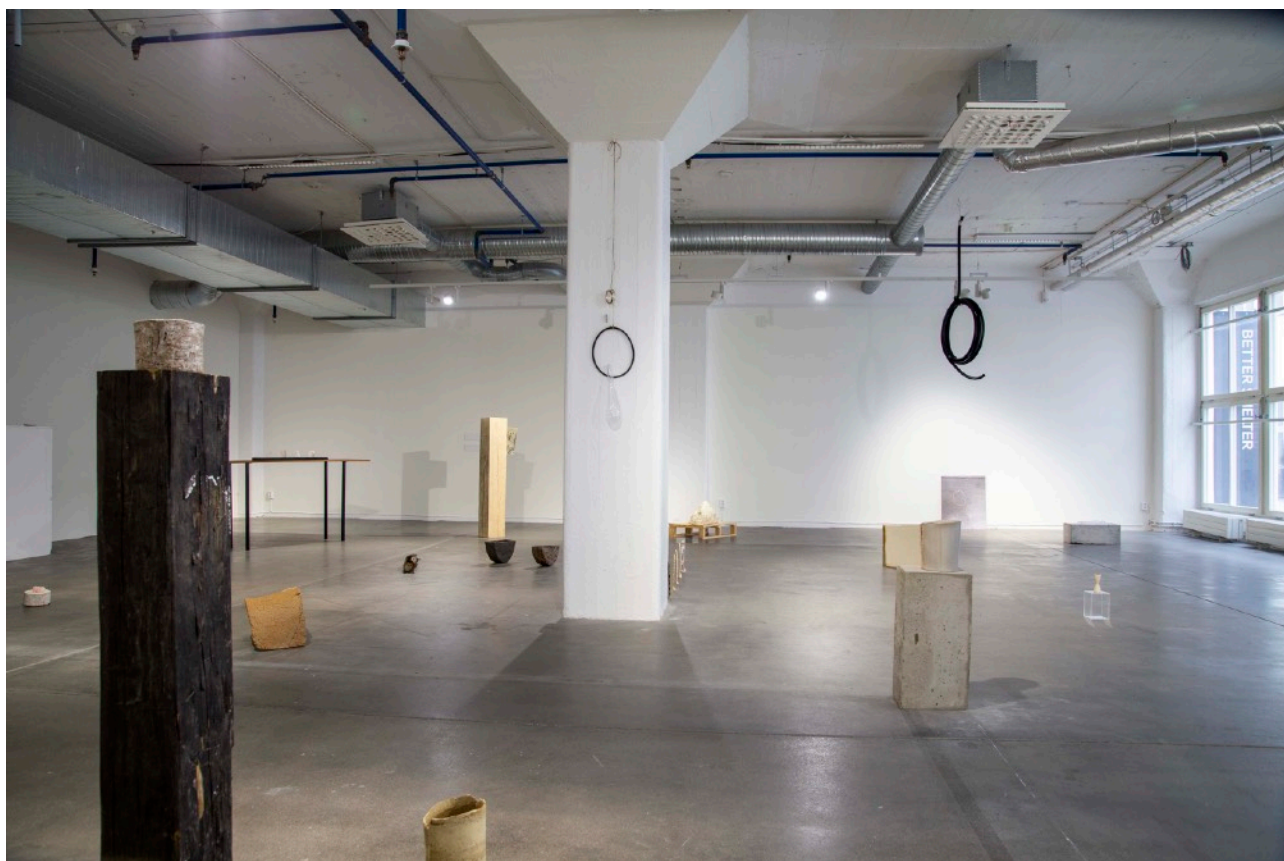
Ibland är materialet jag utgår från också sådant som inte går att ta på. Under mitt utbyte i Melbourne gjorde jag *Hourglass* (se bild nästa sida) i ett försök att sätta ihop två åtskilda platser i ett objekt. Jag tänkte mycket på tidsskillnaden mellan Australien och Sverige, att jag på något sätt förflyttat mig framåt i tiden när jag reste dit. Jag använde timglasets form för att fästa mina tankar om i något fysiskt som jag kunde hålla i handen. Ena sidan är en skål av Australien och andra sidan är en skål av hemma, av mina platser i Sverige.

Mina skulpturer är både fysiska objekt och idé, de hjälper mig att skapa en rörelse mellan det mentala (som kan röra sig i alla rum och alla tider) och det kroppsliga (som är här och nu).

⁶ Alicja Kwade Interview: Time, Space and Gravity (Youtube)

I verkkartan till min utställning skrev jag in platser och detaljer som material precis som mer konventionella material som betong och stengods. Där tekniken varit en längre process av översättningar för att nå slutprodukten skrev jag också in den. All text var på engelska eftersom jag ville tillgängliggöra informationen för eventuella besökare som inte talade svenska. Med sättet att skriva årtal ville jag synliggöra att de flesta av mina skulpturer kommer till över tid, ibland över flera år. Jag gjorde ett alfabet över de olika skulpturerna i rummet för att besökare skulle kunna lokalisera olika verk, och valde bokstäver istället för siffror eftersom jag dels gillar bokstäver som former, och dels eftersom jag inte tycker att det finns någon kronologisk ordning. Det jag bryr mig om är att skulpturerna pratar med varandra och med besökaren, att de får rätt plats i rummet i förhållande till sådant som form, färg, rytm, kontrast, tyngd, höjd och funktion.

Min kropp som fråga, Galleri Konstfack (2018)

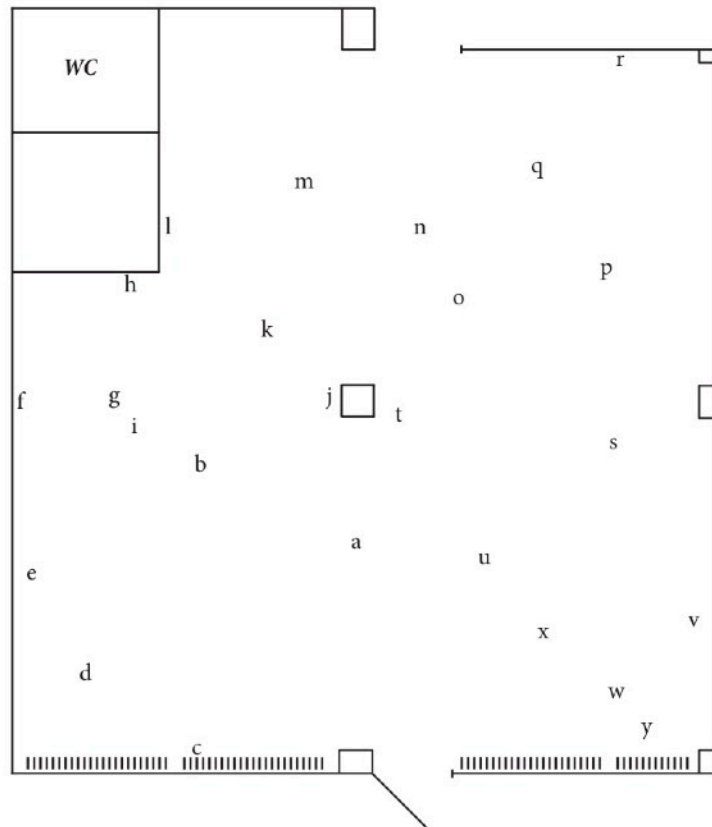
MIN KROPP SOM FRÅGA
MY BODY AS QUESTION

Jenny Norberg

October 26 – November 3
 2018

Galleri Konstfack
 Tellusgången 16
 126 26 Hägersten

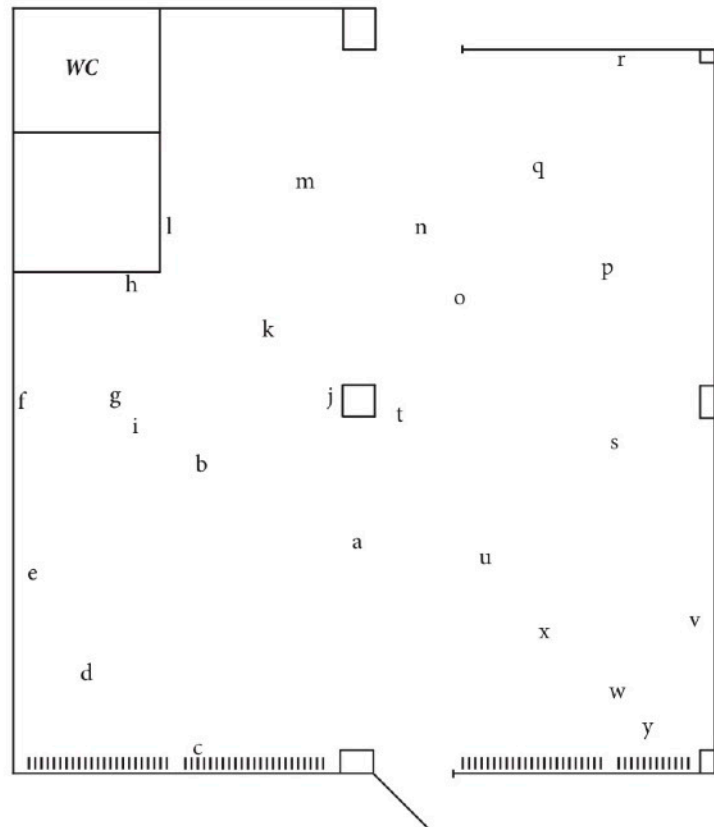
www.jennynorberg.com

<p>a. Timglas / Hourglass (Go ahead and turn it)
 Stoneware, slip, underglaze, oxides, glaze, plexi, mirror
 April 2018</p> <p>b. Untitled (May 2018)
 Stoneware, glaze, concrete</p> <p>c. Untitled (June - October 2018)
 Kneading silicone casting of a crack in the ground on
 Canberra St, Brunswick VIC 3056, mirror</p> <p>d.) (
 Porcelain in my hand, thread
 March - October 2018</p> <p>e. Untitled (May - October 2018)
 Frottage on tracing paper from a rock in Royal Park in
 Melbourne and from a wall at the house on 36 Fourth
 Ave, Brunswick VIC 3056, log</p> <p>f. Untitled (2017 - 2018)
 Thread, angle hooks, recalling 'Hisslina för rökdetek-
 tor', Mediablocket, Konstfack, object found between
 Årstaberg and Konstskolan Idun Lovén</p> <p>g. Memento pot
 Stoneware, oxide, slip, found log
 March - October 2018</p> | <p>h. Untitled (May 2016)
 C-photo on Kapa, door at Idun Lovén, hooks</p> <p>i. I was present, I was a body and an animal and a tree,
 the wind and the grass made me
 Recalling the experience of Mount William stone axe
 quarry, Victoria, mixed stoneware
 March - June 2018</p> <p>j. Untitled (2015 - 2018)
 Stick found between Årstaberg and Idun Lovén, a hand-
 made glass ring the same size as my palm, object found
 in the industrial area around Idun Lovén, and hand
 blown glass representing breath</p> <p>k. Arch
 Stoneware and insertion of another stoneware
 June 2018</p> <p>l. Untitled (2017 - 2018)
 Glass object found in Boda, foam rubber, stoneware</p> <p>m. Untitled (2017 - 2018)
 Lint from dryer, object found close to Odenplan</p> <p>n. Gåva / Gift
 Found object, from Cornelia
 January 2018</p> |
|--|---|

MIN KROPP SOM FRÅGA
MY BODY AS QUESTION

Jenny Norberg

<p>o. Untitled (October 2018)
Stoneware
Stoneware, glaze</p> <p>p. Svarttjärnen
Drawing made in Höga Kusten, dipped in wax, log
2016 - 2018</p> <p>q. Untitled (May - June 2018)
Paper pressed against a rock in the Royal Park,
Melbourne, then cut and dipped in stoneware slip,
burnt out in the kiln. Foam rubber, wood, steel.</p> <p>r. Untitled (October 2016)
Acryl, casting of a crack in the floor of Konstfack's
left entrance</p> <p>s. The grass at Uluru
Recalling experience of Uluru Kata Tjuta National
park area and beyond, Northern Territory. Stoneware,
underglaze, glaze, pallet
July - October 2018</p> <p>t. Untitled (2017 - 2018)
Stick found in Stockholm. Castings in wax, acryl
and glass. Glue, wire.</p> | <p>u. Drape you like fabric
Stoneware, glue
June 2018</p> <p>v. Untitled (March 2017)
C-photo on Forex, floor in the left corridor of Konstfack</p> <p>w. Untitled (April 2017)
Glass castings from a stick found in Boda, concrete</p> <p>x. Untitled (July - November 2017)
Hose, strap, lace, recalling a hose seen in Vällingby</p> <p>y. Untitled (February - March 2018)
Found stick, Melbourne, response in mixed stoneware</p> <p>z. Touch piece (Hold)
Porcelain pressed against a tree in the Royal Park,
Melbourne, Victoria
May 2018</p> <p>å. Tree photo
Photo on poster for Min kropp som fråga, view from
Telefonplan metro station
2017 - 2018</p> |
|--|--|

** I wish to acknowledge that the Wurundjeri people are the
 Traditional Owners of the land where Melbourne and Mount William are located.*

Tänk om Johannes Anyuru skrev min uppsats
Tänk om Eric Schüldt skrev min uppsats
What if Alejandra Pizarnik wrote my essay
What if Bas Jan Ader wrote my essay
What if Alicja Kwade wrote my essay
Tänk om Tove Jansson skrev min uppsats
Tänk om Elisabeth Rynell skrev min uppsats
Tänk om Beth Laurin skrev min uppsats
What if Henry Darger wrote my essay
What if Rein Dufait wrote my essay
What if Louise Bourgeois wrote my essay
What if Sara Ahmed wrote my essay
Tänk om Hanna Ljungh skrev min uppsats
Tänk om naturen skrev min uppsats
Tänk om Imelda Cruz Linde skrev min uppsats
Tänk om Lotta Lotass skrev min uppsats
Tänk om Allan Linnér skrev min uppsats
Tänk om Axel Andersson skrev min uppsats
What if Uncle Mik Edwards wrote my essay
Tänk om Irene Westman skrev min uppsats
Tänk om Arijana Kajfes skrev min uppsats
Tänk om Klabbes bank skrev min uppsats
Tänk om Jonna Bornemark skrev min uppsats
Tänk om Joel Arizona Widerberg skrev min uppsats
What if Pie Bolton wrote my essay
What if Simone Slee wrote my essay
Tänk om Sofia Zwahlen skrev min uppsats
Tänk om Sinziana Ravini skrev min uppsats
What if Aaron Rees wrote my essay

02-12-2018

Dear Uncle Mik

I'm writing to you from a train, on my way back from a forest that was burnt down in July this year (about the same time as I got back to Sweden from Australia). I was there with school, just for two days, in a place called Ängra, approximately 400 kilometers northwest from Stockholm where I normally live. The fire was all over the woods (the red area in the map) only a few 100 metres away from the house where we were staying (the circle in the map). We went into this area with permission from our host, cautious about dead trees that could fall on us and broken rocks that could cut through the soles of our shoes. The forest still had a smell of smoke lingering even though it's December and cold.

I looked out on a black horizon. This horizon was made out of the part of the trees that had gotten burnt and transformed into charcoal. Above the black horizon I saw a red sky made of the part of the trees where the fire hadn't reached. My feet made the strangest sound while walking on this surface of charcoal powder.

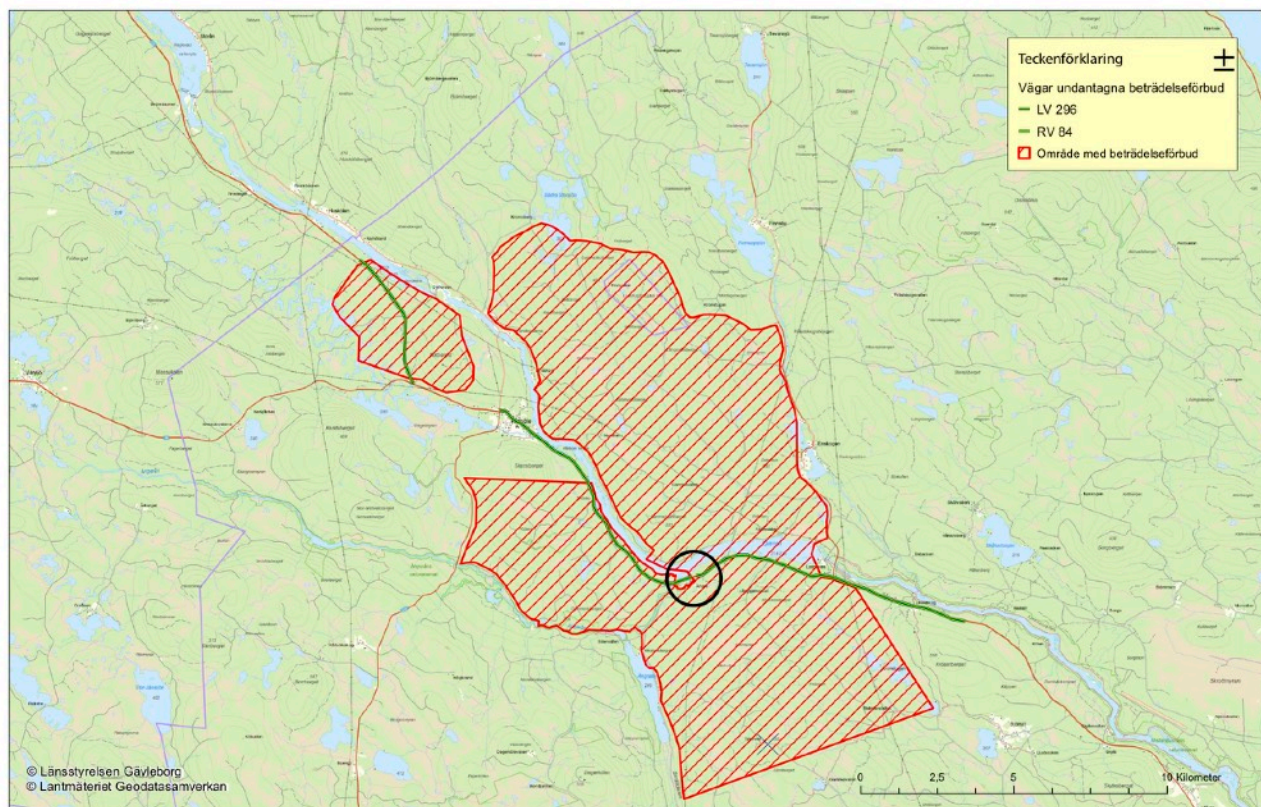
I put my hand on a rock. I told the rock I was sorry. I told all of the trees too. I'm not sure the rocks are sorry though. I think it's just scary for us. The rocks are used to breaking. Do you think the trees are sad?

There's something about following a marked route in the forest - you have to wait until you stand next to the first marked tree to see the next one. While walking at this place I couldn't help but make a reference to life itself. There's no way of knowing where to go next until you're there. I guess you start thinking about these kinds of things when you walk around aimlessly, in a forest temporarily frozen by fire and smouldering.

I'm so curious about all the complex meanings fire might have to you. I've been thinking about what ways there are to "control" the fire, what we could learn from Aboriginal knowledge. I just want to tell you that visiting this place really brought all my memories from the Lake Mungo trip back. I felt this urge of just telling all the stories to the person I was walking next to. We talked about whether or not to post pictures of the forest on instagram. I've really been thinking about the gap between what you might call "the origin" and today's society. I don't think I can ever leave this society, I think I need to find strategies to live within it and just be aware of what it might take and what it might give. I feel like perhaps it actually is my role as an artist to be this kind of in-between person, able to move between both worlds. I need to find ways to stay grounded. How do you do?

I'm so grateful for the smoking ceremony we had on arrival in Mungo. I've been thinking about how that was the key to making that place accessible to me, and how important it is to do everything you can to make someone feel welcome at a new place. Thank you again for sharing your home with me and the rest of the group.

Best regards
Jenny

Jag frågar Elisabeth Rynell som frågar Harry Martinsson.

Minnet går tvärs igenom varje människa och är den större berättelsen om oss själva. Det är naturens berättelse om årstiderna och ljuset och döden i oss, cellens berättelse i oss och kosmos berättelse. Minnet är alla de en gång befolkade, övergivna platserna som berättar om människor som levt före oss. Det är spåren och märkena och alla underliga historier som man får höra. Det är linjerna i landskapet och hur fåglarna låter, minnesskärv ur en barndom man inte längre kan återkalla.⁷

Jag frågar Johannes Anyuru.

Det finns en märklig tyngd i alla de där konkreta detaljerna, en tyngd som har att göra med döden, med kroppen som rör vid föremålen, med handen som skriver.

Jag står vid ett övergångsställe i en stad som inte är min hemstad och tänker på dem som gav sig av nere i tiden, nomaderna från Abessinien eller Sudan, att detta är ett ursprung lika sant som något annat: de som kom före oss reste. Jag tror inte på ursprunget. Jag går mot mitt hotell, det är en ljusnande vårnatt, regnskimrande gator, inga bilar ute. Jag är inte av historiens material, om jag kommer ur historien kommer jag i varje ögonblick ur den som när man vandrar upp ur dyningen och skakar av sig kölden, havet, saltet.

Jag cyklar längs trafiken. Kedjan rasslar. Den redan ljusnande sommarnatten. Jag vill inte komma ur historien utan ur livet. Jag vill att vinden hade med sig oss från ingenstans och att vi är på väg till ett annat ingenstans. Någonstans. Att däremellan finns allt. Det som finns. Kropparna som kliar och värker och saknar och skrattar och dör. Att vi inte ansvarar för det som kom före oss. Att hemlandet är en lögn. Att vi kommer från nyss, att vårt hemland är timmarna, sekunderna, ögonblicken, att det inte finns något ursprung, att historien inte kan säga vilka vi är. Jag känner vinden svalka ansiktet, de berusade raglar ut från nattklubbarna och ramlar omkull på trottoarerna, och jag kommer bara från alla dessa berättelser som försöker ta reda på mitt ursprung. Det finns ingen historia. Jag kommer bara härifrån. Från denna sommar när min far är döende.⁸

⁷ Elisabeth Rynell, *Skrivandets sinne*, s. 101

⁸ Johannes Anyuru, *En storm kom från paradiset*, s. 81, s. 79, s. 176

Jag frågar Alejandra Pizarnik.

NAMNGE DIG
Inte din frånvaros dikt,
bara en teckning, en spricka i en mur,
något i vinden, en bitter smak.⁹

Jag frågar Joel Arizona Widerberg.

Ett sår i marken blöder ej men du får det att gråta.¹⁰

I ask Louise Bourgeois.

The five magic words begin with the letter W
They are the keys to finding the right answers.
WHO MADE THE DAY AND THE NIGHT ?
WHERE DO WE COME FROM ?
WHEN WILL I KNOW WHERE I'M GOING ?
Who? Where? When? Why? What?
WHY DOES THE TOUCH OF MY FRIEND'S
SKIN FEEL SO NICE ?
WHAT ARE WE HERE FOR ?¹¹

I ask Nina Simone.

All I'm trying to do all the time, is just to open people up. So they can feel themselves and let themselves be open to somebody else. That's all. That's it.¹²

⁹ Alejandra Pizarnik, *Fragment för att bemästra döden*, s. 44

¹⁰ Joel Arizona Widerberg, kommentar i brev under kritiktilfälle på Konstfack, februari 2017

¹¹ Louise Bourgeois, *The five magic words*

¹² Nina Simone, *Nina Simone: To be free* (Youtube)

Jag frågar mig själv.

Jag vill tala om årstiderna. Om vintern som är kall och tyst och glittrar, om våren som alltid är så kort men väcker människorna till liv, jag brukade sitta vid bäcken och vänta på vattnet efter isen, om sommaren som är fria kroppar och lukten av grönt gräs, om hösten där tankarna är lika klara som luften, hösten som är förändring och sedan död och vila. Jag vill också tala om skogen som omsluter, som är hemma, och havet som är främmande, mörkt och vilt, som sträcker ut sig mot horisonten. Om fullmånen som håller en vaken om natten. Om människan som radar upp pinnar mot en sten, som om de höll hela dess vikt, om ett träd som hukar sig mot vinden.

s. 2

Preface

s. 3

Växa upp

s. 4

Till ingen särskild eller alla platser

s. 6

Nu ska jag prata om det som inte alltid syns i mina verk, men som är ursprunget

s. 9

Ninti

s. 11

Min kropp som fråga

s. 16

Tänk om / What if

s. 17

Black horizon

s. 19

Tänk om / What if

-

s. 25

Innehållsförteckning

s. 26

Referenslista

s. 27

Appendix.

Jenny Norberg, Landskap, 2016

Böcker:

Anyuru, J. (2018) *De kommer drunkna i sina mödrars tårar.*

Anyuru, J. (2012) *En storm kom från paradiset.*

Bornemark, J. (2018) *Det omätbaras renässans. En uppgörelse med pedanternas världsherravälde.*

Pizarnik, A; Nääs, M. (översättare). (2008) *Fragment för att bemästra döden.*

Rynell, E. (2013) *Skrivandets sinne.*

Övrigt:

Louise Bourgeois, *The five magic words* (2002)

Alicja Kwade, *Alicja Kwade Interview: Time, Space and Gravity*. Louisiana Channel. 13 sep 2018.
<https://www.youtube.com/watch?v=jCr5rV2Mbno>

Nina Simone, *Nina Simone: To be free*. 16 feb 2018.
<https://www.youtube.com/watch?v=Si5uW6cnyG4>

Wikipediasökning på *Kulini*. 9 jan 2018.
<https://en.wiktionary.org/wiki/kulini>

© *Jenny Norberg*

Fotografier och verk, s. 7, 12-13, 18 - 21 (2018)

Verkkarta för *Min kropp som fråga*, s. 14 - 15 (2018)

Teckning, s. 17 (2018)

Landskap, s. 26 (2016)

Jag börjar med näsan. Jag känner på tippen, den är mjuk, jag tänker på ett hav.

Jag går uppåt, det är som ett berg, en knöl. Det går in som en, som om det vore en omvänd, negativ pyramid. Som har spetsen in mellan mina ögon.

Det går utåt, det är platt, jag tar uppåt, det är spänt, det välver inåt. Nu är det lent och varmt. Jag går åt höger, det är strävt, fnasigt som något som frasar. Det är ömt och lite läskigt, som att det inte finns något skydd. Det är liksom öppet.

Jag går in längs ögat, det är stelt. Det är som en båge, det är som ett rör eller någonting av järn som välver runt ögat och upp i ögonbrynet och där är det mer skyddat. Sen kommer själva globen. Den är ömtålig och det är grönt och sandfärgat.

Det låter speciellt. Det gnekar i armbågen också, samtidigt.

Jag går ut, jag är på kindbenet, det leder mig ner i örat. Jag går upp, det är också ömtåligt, det är som ett papper, som ett veck, som någonting man kan följa med två fingrar ihop. Jag går längs kanten. Nu blir det mjukt. Det är som en flärp som är flexibel och böjbar och allt går att flytta på. Här är en hård del som är läskig, det är som om man skulle kunna gå under. Det känns som att jag är innanför huden, det är obehagligt, känns som att det är hål från utsidan och in. Det är bråsket som flyttar på sig. Här bakom finns en knöl att trycka på mellan fingrarna. Den känns både om man drar och trycker. Det är djupt, det låter. Som när man sätter en snäcka mot örat.

Jag hör gnekandet i armen och handen, det kliar.

Jag går tillbaka, på den hårda stigen.

Här på kinden är det som kött, som man kan hålla i, som känns starkt och man kan göra vad som helst med. Det är tjockt och fylligt och jag kommer till läppen, det är som en kontur. Och det går ner i mitten och det sticker ut som en linje. Som om någon hade ristat. Och ut i mungipan, där finns det mycket känsel, känner på ett annat sätt, med pekfingret och ringfingret. Underläppen är elastisk och går att vika ner. Den är torr. Det känns hackigt.

Hakan... Ännu tjockare som om den var ett ärr. Känner tänderna igenom. Knöligt, vasst. Små, små prickar. Benet som är delat. Den är uppstudsigt.

Kindbenet som är som om det var en ödla eller liknande, som en dinosaurie, som en käft. Känns som att den skulle kunna vara snabb. Också knöligt, spänt. Och de här hårda punkterna bakom. Röda. Och överläppen som är som en, madrass. Hål. Samma känsla som örat. Och varm och kall luft.

Jag går ner. Här är det slappt och mjukt och ganska tunt. Känns blått. Ömtåligt. Som ett fågelbo. Och läskigt. Känns blottat. Och andningen och tilltäppt och hårt. Också mjukt igen.